

Paulus og læren om opprykkelsen:

Denne læresetningen var «Ferskvare» og er derfor ikke lenger gyldig som sådan. Av Jan Lilleby

Denne artikkel er skrevet for å poengtere viktige bibelsannheter som jeg ønsker å føye sammen med en artikkel jeg allerede tidligere la ut her på nettsiden, og som har tittel «Skal den kristne menighet rykkes opp til Himmelen i skyer og møte Jesus i luften?» Dette vil derfor overlappe den litt i selve omtalen om emnet.

Da Paulus skrev sine epistler, og da spesielt de han skrev i det tidsrom som Apostelgjerningene beskriver, år 32 – 62 e. Kr., var all hans lære og undervisning sentrert rundt løftet om at Jesus skulle komme tilbake til Israel i apostlenes levetid, forutsatt at nasjonen først hadde omvendt seg til Jesus Kristus som deres Messias. (Se gjerne min artikkel om Peters tale og Husvalelsens tider). I dette tidsrom var dessuten all lære fra apostlenes side, basert på at det ble derved tilbudt en *Ny Pakt til Israel*.

Paulus bemerker dette tydelig i Hebr. 8 og 9. kapitler, se Hebr. 9, 15 eksempelvis. Denne nye pakten ble introdusert av Jesus i nattverdsmåltidet, Luk. 22, 19-20. Via nevnte vers fra Hebr. 9 ser vi derved at denne nye pakten var den samme pakt lovt av Gud til Israel ved Jeremias. (Jer. 31, 31-34).

I hele tiden med apostlene, beskrevet i Apostelgjerningenes tidsrom år 32-62 – fantes ikke det vi nå forstår som *menigheten*, og ei heller var ennå ikke det frie nådeevangeliet blitt åpenbart for verden. Apostlene forkynnte kun det vi kan kalle for «Evangeliet om Guds Kongerike – Tusenårsriket» (se Dan. 2, 44).

Gud holdt altså på med en *privat dialog* med sitt eiendomsfolk Israel, der det var om å gjøre at hele Israel måtte omvende seg til Kristus og ta vanndåpen (Apg. 2 og 3). Apostelgjerningene begynner med å vise at Jesus lærte disiplene å forkynne om Guds Kongerike (Tusenårsriket med Jesus som kongen) Apg. 1, 3 - og avsluttes i Apg. 28, 31 med å vise oss Paulus der han ennå (år 62) prøvde å overbevise de jødiske lederne i Rom om Guds Kongerike som skulle bli opprettet ved Jesu gjenkomst.

Fremdeles var det altså bare den *private* pågående dialogen mellom Israel og Gud som gjaldt. Menigheten eksisterte ikke ennå. Den ble ikke etablert før Paulus fikk åpenbart det han kaller «Hemmeligheten» i Ef. 3, 1-9 i ettertid av at Apostelgjerningene var avsluttet. Menigheten

kom til idet Israel (se Apg. 28, 27) ble avsatt som en nasjon for Gud og derved måtte□□ anses å være frafalt fra Gud. Å nekte å omvende seg til Jesus som nasjon, er det samme som å falle fra Gud.

Opprykkelsen nevnt i 1. Tess. 4, 14-18

«For så sant vi tror at Jesus døde og oppstod, så skal Gud ved Jesus også føre dem som er sovnet inn, sammen med ham. 15: For dette sier vi dere med et ord av Herren: Vi som lever og blir tilbake inntil Herren kommer, skal aldeles ikke komme i forveien for dem som er sovnet inn. 16: For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå. 17: Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren. Og så skal vi for alltid være sammen med Herren. 18: Trøst da hverandre med disse ord.»

Paulus sin bruk av uttrykkene «Vi» og «Dere» og «De døde i Kristus» og «Dem» og «Hverandre» er kun i betydningen av at det er nasjonen Israels Kristus-troende individer. Dette er ikke «Troende kristne i hele verden» - slik vi i vår tid ville ta det.

Paulus skrev og talte□□ eksklusivt til Israels troende□□ (i Galaterbrevet kalte han slike for «Guds Israel»).

Men i tiden etter Israels fall, da Paulus skrev Efeserbrevet og Kolosserbrevet, □□□□ i hvilke□□ han etablerer/åpenbarer menighetens tid, - da var det ikke lenger□□ noe tilbud til Israel om å få Kongeriket på jord. Det var utsatt til en fjern framtid, og apostlene sluttet helt å tale om det. Det ble i stedet framsatt et□□ internasjonalt fritt nådeevangelium for alle mennesker på jord. Israel var nå bare å regne som én nasjon blant alle andre nasjoner og satt likt. Ef. 2, 14-15.□□

Så vi kan allerede konkludere her: Læren om at troende skulle bli opprykket opp i skyer og møte Jesus ved hans gjenkomst (sammen med de døde som nettopp var blitt oppvakt fra gravene) var aldri talt til oss, menigheten, vi som er under den frie nåde og ikke er slike som skal tas inn i det framtidige Tusenårsriket.

Vi ser jo også i de to nevnte brevene at Paulus der brukte uttrykket fra gresk:□□ *Epiuranos*.□□ Oversatt: Himlene over alle himler. Dette er menighetens frelseshåp, og ikke det jordiske lovte kongeriket for Israel.

Den såkalte læresetningen om en□□ opprykkelse av troende, har intet å gjøre med oss troende i menighetens tidshusholdning.

Denne intervensjon som skulle utføres av Gud ved Jesu gjenkomst (gresk:□□ *Parousia*) var noe som Paulus beskrev i denne orden:

Først□□ skulle de døde som hadde levd under apostlenes forkynnelse før de døde, bli vakt tilbake til livet og oppstå fra gravene her på jord. Altså i Israel eller/og i de distrikter der slike troende var gravlagt.

Deretter (se vers 17) skulle apostlene og deres troende forsamlinger bli øyeblikkelig rykket opp (løftet opp) i luften i skyer for å møte Herren. Det må forstås som at de møter Herren i luften.

I dette scenariet må vi lese inn følgende: Paulus skrev ikke at de troende skulle møte Herren i luften...og *deretter tas opp i det himmelske* (epiuranos) – nei, de skulle møte Jesus i luften for derfra straks føres ned og lande i Israel, det vil si Jerusalem. Profeten sier jo at *på den dag* skal Jesu føtter stå på Oljeberget og det skal dele seg og bli en dyp kløft der mv. (Sak. 14, 4-5).

Det er snakk om «Ferskvare» lære: Paulus talte og skrev om de troendes frelse i lys av *Jesu immanente komme i deres levetid*. Det hadde en tidsfrist for innfrielse. Denne tidsfristen er ekvivalent med de tretti år skrevet ned i Apostelgjerningenes historikk. En tid som endte med Israels fall, og ikke dets frelse!

Den nevnte opprykkelsen av troende jøder og deres proselytter i 1. Tess. 4, 14-18 har ingen relevans etter at Israel falt.

Tanken om at de skulle møte Herren i luften, overnaturlig, ved hans komme fra himmelen ble av Paulus også omtalt som «...vår samling hos ham...» - 2. Tess. 2, 1:

«Vi ber dere, brødre, når det gjelder vår Herre Jesu Kristi komme og vår samling hos ham...».

Og så legger Paulus ut om at en *lovløs forfører* kommer (Antikrist) før Israel vil få sitt kongerike på jord ved Jesu gjenkomst!

Antikrist er ennå ikke kommet til Israel, men allikevel – etter nesten 2000 år siden Paulus skrev dette i år 54-55 e. Kr. – så lå det i apostelens tanker at også dette skulle skje i deres samtid.

Men bare frafallet (vers 3) fant sted, Israels fall fra Gud. Dette fallet endret alt.

Israel ble ødelagt av den grunn, og det skjedde 10. september år 70 e. Kr. Ingen Antikrist kom umiddelbart etter frafallet. Dette gjenstår...men det er nok ikke så langt unna dersom du spør meg. Israel som nasjon i dag, er en plattform for den kommende Antikrist, uten tvil. Før selve Kristus kommer tilbake, så står det fram en motstander av Kristus, av Paulus kalt for *den lovløse*. Dette er Antikrist.

Leser vi i Åp. 20, 4 viser dette at martyrene som ble drept av Antikrist i den store trengselstiden i Israel, ble oppvakt fra de døde og satt sammen med Kristus for å regjere i Kongeriket ved hans side, i tusen år:

«Jeg (Johannes) så troner, og de satte seg på dem, og det ble gitt dem makt til å holde dom. Og jeg så deres sjeler som var blitt halshogd for Jesu vitnesbyrd skyld og for Guds ords skyld, og de som ikke hadde tilbedt dyret eller dets bilde, og som ikke hadde tatt merket på sin panne eller hånd (ref. Åp. 13ff). Og de ble levende og hersket sammen med Kristus i tusen år.»

Opprinnelig var det de tolv disipler som var lovt å skulle få sitte ved Jesu side som dommere i Israel i det framtidige Kongeriket i Israel. Jesus sa følgende, i Matt. 19, 28: «...sannelig sier jeg dere: I gjenfødselen – når Menneskesønnen sitter på sin herlighets trone – da skal også dere som har fulgt meg, sitte på tolv troner og dømme Israels tolv stammer.»

Men også dette var – i likhet med det Paulus senere lærte ut om oppstandelse og opprykkelse av de troende – «Ferskvare». Det hadde samme tidsramme som gjaldt Paulus, slik han ses i Apostelgjerningene: Det var kun gyldig dersom Jesus kom tilbake i deres levetid. Altså: Peter og de elleve måtte ha vært i live i Israel ved Jesu gjenkomst, dersom løftet om å regjere/styre/dømme sammen med Herren skulle kunne oppfylles. Eventuelt om de alle var døde – mens det var den tiden som beskrives i Apostelgjerningene – så ville de vært blant de døde som skulle bli oppvekket ved Jesu komme, og kunne da bli satt på de lovte tolv troner for å dømme/styre Israels tolv stammer.

Dette ble helt forandret ved at Israel frafalt Gud i år 62, da Paulus var i Rom.

Ennå er ikke Jesus kommet tilbake fra himmelen. Peter og de elleve er døde, ja, alle apostlene og deres menigheter er døde for lenge, lenge, siden. De døde alle som troende under den nye åpenbaringen/tidshusholdningen gitt ved Paulus og beskrevet i Ef. 3, 1-9 særlig. Peter vil ikke bli satt til å styre i Tusenårsriket sammen med de elleve, for «Bruksdatoen» er helt utgått.

Nei, det er disse i Åp. 20, 4 nettopp nevnt ovenfor, som blir Jesu medregenter og regjering/byråkrater/embedsfolk i det kongeriket som Israel blir ved Jesu gjenkomst. Og disse er martyrer som ble henrettet av Antikrist i Den store Trengsel i Israel, fordi de nektet å ta på seg dyrets logo i panne eller i hånden...sier teksten. Disse er også i et større antall enn de tolv disipler på Jesu tid. De er de 144 000 utvalgte tjenere som ses i Åp. 7 og 14 kapitler. De er tolv tusen fra hver stamme, slik det står i Åp. 7. Jeg har forstått dette slik, at det er da åpent for Herren hvorvidt han velger ut alle 144 000 som medregenter, eller om han velger ut tolv av de 144 000 til slike stillinger. Det vil vise seg når Kongeriket har blitt etablert.

Når det så behager Herren å vekke avdøde troende tilbake til livet, i det Den store Trengsel er slutt, så er dette døde troende som ikke har ligget lenge i gravene. De falt som ofre for Guds fiende, Antikrist og hans medsammensvorne.

Og intet i hele Åpenbaringsboken har noe som helst å gjøre med oss, menigheten, «Ett nytt Menneske» - som Paulus kalte oss. Det har bare å gjøre med Guds gjenreisning av et nytt Israel, og som vil være helt Kristus-tro og tjene Jesus Kristus som et hellig kongelig presteskap i Tusenårsriket. Se 2. Mos. 19, 5-6 og Herrens tale til Israel om at de skal være hans eiendomsfolk og et kongerike av prester.

Vi finner□□ ikke læresetningen om opprykkelsen□□ av troende i Åpenbaringsboken. Men vi finner en opprykkelse av de to profetene i Åp. 11, som hadde ligget døde□□ på gaten i Jerusalem i tre dager (Åp. 11, 7-12).

For undertegnede ser det faktisk ut som at læren om en opprykkelse av troende IKKE har gyldighet utover den tiden da apostlene virket, og Paulus var den siste av disse.□□ Og i tillegg så var en slik opprykkelse bare lovt det troende Israel.

Opprykkelsen av troende sammen med gjenopplivede døde troende i et overnaturlig inngrep fra Gud, var bare å regne som «Ferskvare». Dette har ingen relevans lenger overhodet.

Kol. 3, 1-4 taler om at vi, den troende kristne menighet ut fra den åpenbaring som var Paulus gitt for oss, skal bli åpenbart i det himmelske med og av Kristus.

Det vil ikke være snakk om at noen skal tas opp (vertikalt) – ei heller horisontalt. Men vi tas rett inn i det himmelske□□ (en overjordisk dimensjon)□□ når dagen er kommet, en helt overnaturlig intervensjon utført av Gud og Den Hellige Ånd – det lar seg ikke beskrive utover det Paulus alt har skrevet om dette.□□

Ef. 4, 30 sier:□□ «Og gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, han som dere har fått som segl (billett) TIL FORLØSNINGENS DAG.»□□ □□ Det kommer en□□ **spesiell dag**□□ for menigheten – vi blir forløst fra det jordiske liv, og tas rett inn i den himmelske dimensjon ved Guds overnaturlige inngrep og kraft. For å oppleve denne forløsningens dag nevnt av Paulus, så er den ikke betinget av at den troende□□ først□□ må gå i døden. Når dagen□□ kommer, så tas både de levende troende inn i himmelen, og samtidig vekkes de døde troende opp – i det himmelske.

De troende som□□ i tiden siden nådeevangeliet ble□□ til,□□ er døde, de vekkes ikke opp fra gravene her på jord, nei, de vekkes opp i det himmelske hos Gud.□□ Jeg sier dette to ganger – så la dette feste seg i din bevissthet.□□

Selv om vi□□ allerede er gitt all himmelsk velsignelse, slik det står, så skal vi□□ være klar over at det kommer snart□

én spesiell dag□□ der framme for alle kristne, da vi skal entre det himmelske og dets virkelighet der oppe hos Kristus, som nevnt ovenfor med Ef. 4, 30.□□

Om dette segl og pant ved Den Hellige Ånd, skrev Paulus også, Ef. 1, 13-14:

«i□□ ham har også dere, da dere kom til troen,□□ **fått til innsegl Den Hellige Ånd**,□□ som var lovt, - - han som er□
pantet på vår arv, inntil eiendomsfolkets forløsning, til pris for Guds herlighet.»

Jesus på vei opp til Jerusalem og korset: **Han visste hva han gikk til!**

Av Jan Lilleby

NB: Jeg fant å rette litt på artikkelen samt tilføye noen utfyllende poenger, den 9. mai 2021.

Jeg har skrevet en del i det senere,□□ artikler omkring Jesus og hans korsfestelse.

Dette var profetert av blant andre profeten Daniel, - slik jeg påviste i artikkelen om de sytti årkene osv.

Vi så nærmere på hvilket årstall Jesus døde og oppsto – som var år 28 e. Kr. da påskedag var den 28. april, som tilsvarer 14. NISAN. Den falt på en onsdag, som jeg beviste var den□□ *eneste mulige ukedag*□□ for at dette kunne stemme med evangeliene, der kvinnene kom til graven i grålysningen □ *den første dag i uken* –altså søndag.□□ Graven var da allerede tom, så det var sannsynlig at han hadde oppstått allerede like□□ *etter*□□ solnedgang lørdag 1. mai. Hver solnedgang i jødisk tradisjon markerer skifte til en ny dag, så at søndag da de kom til graven var den 2. mai år 28 e. Kr.

Når vi tar for oss denne bestemte hendelsen, der□□ Jesus setter kurs for Jerusalem, så vil vi kunne se i lesing av skriften, at□□ *alt sammen var en målrettet bestemt ferd, der endemålet var korset på den 14. NISAN!* □□ *Og selvsagt, den påfølgende oppstandelse på den tredje dag.*

I Matt. 17 og Lukas 9 vises□□ hendelsen med Jesus på forklaringsfjellet, der Moses og Elias kommer og taler med Jesus, i påsyn av Peter, Jakob og Johannes. Luk. 9, 31 sier da følgende:

«De viste seg i herlighet og talte om hans bortgang, som han skulle fullbyrde i Jerusalem.»

Ved at disse to Guds profeter kom til Jesus, fra det himmelske,□□ og la ut for ham om det som skulle skje, så visste Jesus dermed□□ *nøyaktig*□□ hva han gikk til! □□ Han begynte sin reise – fulgt av disiplene – pluss en folkehop som synes å øke jo nærmere han kom Jerusalem.

I Matt. 20, 18 og likeså i Lukas, sier Jesus rett ut til disiplene at han skulle bli arrestert, hudstrøket og tilslutt korsfestet, for deretter å oppstå den tredje dag. Men, sier evangeliene,□□ *de forsto intet av disse ting, for det var skjult for dem.*

Underveis leser vi om at Jesus gjorde mirakler:

Jesus reiste via Jeriko – og Matt. 20,□□ 29-34 vitner at Jesus mirakuløst helbredet to blinde som□□ ropte□□ etter ham om å forbarme seg over dem!

Matt. 21 vitner at Jesus hadde Guddommelig forkunnskap om visse ting. Her var det den kjente□□ *folen til aseninnen*□□ som gjaldt, versene 2-3. Han ba noen av sine disipler gå å □ hente dem til ham.

Matt. 21, 7-11 viser Jesus der han rir på folen inn i Jerusalem like før påsken i år 28. e. Kr. – og oppfyller profetien fra Sakarja som sier, «Se din konge kommer til deg, Sions datter, ridende på en aseninnnes fole...» (Sak. 9, 9). (Forkortet litt). Det er mulig at dette var på søndag den 25. april (11. NISAN). Det er fra dette at kalenderen vår (etter kirkeåret til DNK) har den såkalte *Palmesøndag*.
BEMERKNING: Dette kan ha vært en *mandag*, man kan ikke fastslå dette sikkert. Altså vår 26. april, som var samme som 12. Nisan i jødedommen år 28 e. Kr.

Hele byen kom i bevegelse og de la sine klær (ytterkapper) ned foran Jesus der folen red og de skar av palmegrener og la på veien, og de ropte *Hosianna, Davids Sønn! Velsignet være han som kommer i Herrens navn! Hosianna i Det Høyeste!* Disse ordene er faktisk fra jødernes påkesalme, Salme 118, 26.

Samme mirakuløse viten gjentok seg, rent prinsipielt, da Jesus siden sendte to av sine disipler for å berede en festsal for nattverds-måltidet. Jesus hadde forkunnskaper...de skulle gå inn i byen, og bli møtt av en mann bærende på et vannkar. De skulle følge etter, og da ville de komme rett på stedet der måltidet skulle holdes. (Luk. 22, 10).

JESUS PROVOSERER FARISEERNE I TEMPLET

Matt. 21, 12 sier: «Og Jesus gikk inn i Guds tempel og drev ut alle dem som solgte og kjøpte der, og han veltet pengevekslernes bord, og duekremmernes benker...»

En skulle tro at dermed eksploderte fariseerne i raseri. Men nei: De ble rasende, ikke fordi handelsvirksomheten ble avbrutt – men da de så at Jesus gjorde store undergjerninger midt på deres område – midt i deres eget domene.

Matt. 21, 14-15 sier: «I templet kom det blinde og halte til ham, og han helbredet dem. - - Men da yppersteprestene og de skriftlærde så de undergjerninger han gjorde, og barna som ropte i templet: *Hosianna, Davids sønn!* - da ble de harme.»

Resten av Matt. 21 viser Jesus i hard ordveksling med presteskapet...og han riktig satte dem fast og refset dem. Prestene kokte av raseri og i vers 46 ser vi disses

sinnstilstand: «Og de søkte å gripe ham, men fryktet for folket, for det holdt ham for en profet.» De var slangeaktige og sleipe og skikkelig feige. Jesus skulle gripes helst i all hemmelighet.

Jesus visste altså hva som ville komme. Han la ikke noe slør over sine ord og handlinger – han var i Jerusalem for å fullbyrde Guds plan, å gi et evig og fullkomment offer for all synd, én gang for alle.

DAGENE FRAM TIL KORSEFTELSEN

Jeg liker å sjekke ut en del opplysninger når man kommer til bibelske år og dager for kjente hendelser.

I dette tilfelle har jeg benyttet meg av den fine utredningen som er presentert hos nettstedet truthsearch.org – som jeg finner å være enig med i denne saken. Nemlig hvilke dager i tiden opp til påsken i år 28, gjorde Jesus hva? Og hvor?

Dette tar jeg med i denne artikkelen, ikke for å ha dag og klokkeslett som hovedsak, men for å gi et litt mer komplett bilde av det hele. Håper leseren har nytte av dette.

Jeg nevnte ovenfor at Jesus red antakelig inn i Jerusalem under jubel-tilrop søndag 25. april, som var 11. NISAN hos jødedommen. MEN at denne dato ikke er helt pålitelig – vi er nødt til å ha døren åpen for at det kan ha vært mandagen. Mandag passer bedre inn sammen med den kronologi som man får fra og med den kveld at Jesus inntar nattverds-måltidet med disiplene, Dette var jo dagen før korsfestelsen, altså TIRSDAG 27. april, som var 13. Nisan i jødedommen. Kan det ha vært den tidlige Katolske Kirke som produserte 'Palmesøndag' – mens det i virkeligheten synes å være mandagen Jesus red på folen. ??

Følget hadde passert Jeriko dagen før.

Matt. 21, 17 viser at Jesus trakk seg tilbake til Betania utenfor Jerusalem, og overnattet der. Det var hos familien til Simon, en spedalsk som Jesus hadde helbredet tidligere – det var under dette overnattings-oppholdet at vi leser om kvinnen som helte dyr nardusolje over Jesus, til noens forargelse. Men Jesus forsvarte henne: Hun har salvet mitt legeme på forhånd til den kommende gravferden (Mark. 14, 3-8). Dermed viser hun, en troende kvinne, i motsetning til Jesu disipler – at hun forsto at Jesus skulle dø som et offer for synd. Men for disiplene var dette skjult, sier Skriften.

Neste dag, som da var tirsdag 27. april, 13. NISAN, dro han tilbake til Jerusalem sammen med sine disipler. Da var det at vi finner hendelsen med et fikentre som ikke hadde frukt (Jesus håpet på å finne noe å spise, da det var en tid siden frokosten i Simons hus) – og som Jesus forbannet. Treet visnet momentant, og disiplene var helt forundret.

Jeg mener å kunne fornemme at dette også framstod for Herren som et profetisk bilde på det vantro ulydige Israel – ref. Lukas 13ff. og lignelsen der det fruktløse

fikentreet skulle hugges ned!

I vers 23 finner vi igjen at Jesus går inn i templet, til tross for sammenstøtet han hadde dagen før med de sinte fariseerne og prestene.

Men som nevnt, Jesus satte dem fast i deres egne ord. De ville vite ved hvilken myndighet han sa det han sa og gjorde det han gjorde.

Lukas 22 viser oss nattverds-måltidet.□□ Jesus etablerer Den nye Pakt til Israel, og som siden ble lagt nærmere ut i Hebr. 8-9,□□

Hebr. 9, 15 er helt klar på at Pakten BARE var for Israel, for man måtte først ha vært under den gamle pakt,□□ Mose loven, for å kunne tre inn i Den nye Pakt. Menigheten ihht. Paulus sin åpenbaring var aldri gitt noen ny pakt. Bare Israel hadde et slikt tilbud:

*«Derfor er han mellommann for en ny pakt, for at de som er kalt (Israel) skal få□□ den evige arv som var lovt, etter at det har funnet sted en død til□□ **forløsning fra overtredeleene under den første pakt.**»*

Den nye Pakt i Jesu blod skulle forløse Israel fra syndene de gjorde mens de hadde vært under den pakt som Moses var tjener for, oppskrevet i hans Tora-skrifter med deres bud og forskrifter.□□

Men vi, den kristne menighet på jord, Kristi legeme, vi forholder oss til Paulus' ord i Ef. 2, 14-15:

«For han er vår fred, han som gjorde de to (hedningene og jødene) til ett, og brøt ned det gjerde som skilte dem, fiendskapet, - - da han (Jesus) ved sitt kjød AVSKAFFET DEN LOV som kom med bud og forskrifter. Dette gjorde han for i seg selv å skape de to til ETT NYTT MENNESKE og slik stifte fred.»

Vi troende, du og jeg og alle som tror, vi er ikke hver for oss 'Ett nytt menneske' – nei, Paulus taler om at□□ *hele den troende skare på jord*, vi er samlet□□ sett dette ene nye mennesket. Vi er den nye skapning. Jeg måtte ta med dette inn i fortellingen her, om Jesu ferd mot korsfestelsen i år 28 e. Kr.□□

Men□□ nåde-evangeliet,□□ det var en□□ *komplett hemmeligholdt frelses-ordning*, inntil Paulus i år 62, mens han var i Rom, fikk åpenbart denne hemmelighet av Herren, se Ef. 3, 1-9. Paulus tok da et 30-årig□□ *tilbakeblikk*□□ og festet blikket på Jesus på korset – og fikk se at der ble også resten av verden tatt med i forsoningsverket.□□ Skilleveggen ble revet ned og jøde og hedning var nå satt på lik basis innfor Gud i tro på Jesus.□□ Men altså holdt hemmelig i den tiden vi ser i Apostelgjerningene, da Jesu tjenere tilbød Israel Guds Kongerike på jord med Jesus som deres konge.□□ I hele tiden med Apostelgjerningene så stod denne skilleveggen imellom jøder og hedninger. Det var jøde først, så greker (Rom. 1, 16).

Vi går videre i fortellingen om Jesu ferd mot korset.□□ Jesus innstifter nattverden, bare timer før han skulle bli arrestert i Getsemane hagen.

I Matt. 26, 20 står det: «Da det hadde **blitt kveld**, satte han seg til bords med de tolv.»

Det står ikke at solen hadde gått ned enda, men det var allikevel om kvelden. Dermed er vi på en tirsdag, - den 13. NISAN...og om ikke lenge, idet solen går ned, går den 13. NISAN over til å bli 14. NISAN: Den 28. april, som falt på en onsdag i år 28 e. Kr. Korsfestelses-dagen.

EN ALTERNATIV TIDSRAMME:

NB: Her vil jeg allikevel legge inn en alternativ tidsramme – det er nå **4. juli 2021** at jeg skriver dette:

På grunn av at Markus 15, 25 peker på at det var kl. 09.00 på morgenen at Jesus ble korsfestet, i *motsetning* til Joh. 19, 14 med kl. 12.00 på dagen. Det synes å være en uenighet i klokkeslettet for Jesu korsfestele.

Dette kan la seg forklare **dersom vi flytter nattverden** fra kvelden den 13. Nisan, tilbake til solnedgang den 12. Nisan (mandag 26. april)! Jesus og disiplene satte seg til bords mandag kveld, men siden solen da var gått ned – så ble dette til den 13. Nisan, som er vår 27. april år 28 e. Kr. Vi må huske jødisk tidsregning og skikker. Dermed kan dette ofte bidra til å klarne opp misforståelser i Skriften! Dermed får vi da at *både* Mark. 15, 25 med kl. 09.00 og Joh. 19, 14 med kl. 12.00 er korrekte tidsangivelser. For i Joh. 19, 14 blir Jesus levert til Romernes fengselssystem for henrettelse, - han ble frigitt til dem fra Pilatus' rettergang kl. 12.00. Da var det altså midt på dagen den 13. Nisan, vår tirsdag 27. april. Men den påfølgende dag, den 14. Nisan, vår 28. april – en onsdag – ble han hengt på korset kl. 09.00 slik Mark. 15, 25 korrekt opplyser.

Denne alternative tidsrammen har også da den konsekvens at Jesus må virkelig ha ridd inn i Jerusalem på søndag 11. Nisan, vår 25. april år 28 e. Kr. Men bli ikke urolig for at dette har blitt litt frem og tilbake vedrørende tidspunkter. Det vil jo ikke berøre vår frelsestro. Det er bare mitt forsøk på å få med alle mulige vinklinger her.

Dette jeg nevner nedenfor vedrørende at Pilatus ville sjekke at Jesus virkelig var død da Josef ba om Herrens legeme, trenger ikke være avgjørende argument for at korsfestelse var kl. 12.00. Takk for din overbærenhet!

Den natten som kom etter måltidet, gikk Jesus *i fullt overlegg* og stilte seg åpen for hugg...han visste at fariseerne ikke våget å arrestere ham i det 'offentlige rom' der det fantes vitner, for eksempel i templet. Så han gikk med disiplene til Getsemane hagen nedenfor Oljeberget, og gjorde det bekvemt for dem å kunne ta ham. Judas forrædde Jesus ved å peke han ut for tempel-vaktene ved et kyss. Vi kjenner den triste historien. Judas angret seg siden og tok sitt eget liv.

Joh. 19, 14 viser oss at Jesus da han stod innfor Pontius Pilatus:

«...men det var beredelsesdagen i påsken, omkring den sjette time...»

Dette var kl. 12.00 på dagen, den 14. NISAN. Seks timer fram fra klokken seks om morgenen. (Korrigert ovenfor til kl. 09.00 på den 13. Nisan i Alternativ tidsramme)

Joh. 18, 40 viser at folkemengden hadde ropt om å få satt Barabbas fri, en opprører og terrorist, Pilatus ga dem jo valget å be ham sette fri Jesus eller Barabbas. En gest som romerne viste jødene da det var blitt påskehøytid.

Joh. 19 viser at Jesus ble korsfestet like etter avhøret innfor Pilatus. Mark. 15, 25 peker ut den tredje time på dagen – altså kl. 09.00 som tidspunktet for korsfestelsen. Men jeg personlig tror det mest sannsynlige ville være etter kl. 12.00 – for vi finner at Josef fra Arimatea jo kom til Pilatus om kvelden for å be om Jesu legeme til gravlegging. Det virker mer logisk. (Matt. 27, 57-60). I Mark. 15, 44 finner vi jo at Pilatus fikk en av centurionene til å sjekke om hvorvidt Jesus var virkelig død – og dette til tross for at det allerede var sent. Han var blitt korsfestet heller senere på dagen, enn om morgenen, og derfor Pilatus sin bekymring. ((SOM ALT FORKLART OVENFOR – vi kan bortse fra denne ideen – det er ikke avgjørende for tidsangivelsene i Markus og Johannes.))

Den påfølgende dag, torsdag, var da den første dag i de usyrede brøds høytid, og derfor en **ekstra-sabbat**. Den 15. NISAN skulle alltid være en sabbat etter Mose lov.

Dermed har vi sett litt på tidsforløpet som ledet opp til dagen da Jesus ble korsfestet, og hva som hendte underveis fra og med at Jesus bega seg på vei til Jerusalem via Jeriko. Det ser ut til at hele turen var med fullt overlegg – Jesus gav seg selv for å frelse oss fortapte mennesker.

Ef. 2, 8-9: «For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. - Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg.»

Daniel 9, 25 og årukene: «Men under tidenes trengsel»

Av Jan Lilleby

I kjølvannet av min artikkel om Daniels sytti årker, ville jeg ta en tur innom dette som engelen Gabriel sa til

Daniel i Dan. 9, 25 ☐☐ - ☐☐ «Men under tidenes trengsel». Profeten Daniel i fangenskap/eksil i Babylon, siden underlagt Persia/Media når vi leser igjennom Daniels bok. Daniel satt ikke ned☐☐ lukket i et mørkt fangehull i sult og lidelse. Nei, ved at Gud gav ham å tyde visse drømmer og syner for disse kongene og herskerne som kom og gikk – så steg han i gradene.☐☐ Herskerne anerkjente Daniel og☐☐ Daniels Gud. De ydmyket seg og viste respekt for Herren. Daniel ble overnaturlig reddet av engler sendt ham av Gud. Enten hans venner ble kastet inn i en ildovn, eller han selv ned i løvenes hule,☐☐ så reddet Herren sine tjenere ved å sende sine engler.

Les☐☐ hva Nebukadnesar sa da han ydmyket seg for Herren, og satte Daniel og hans venner inn i maktposisjoner i regjeringen:

Dan.2, 47-49:☐☐ «...I sannhet, deres Gud er gudenenes Gud☐☐ og kongenes Herre! Han er en som åpenbarer hemmeligheter, siden du har kunnet åpenbare denne hemmeligheten (kongens drøm om bildestøtten, min bemerkn.). - -☐☐ **Deretter gjorde kongen Daniel til en stor mann.**☐☐ Han gav ham mange rike gaver. Og han satte ham til herre over landskapet Babylon og til øverste leder for alle Babels vismenn. - - ☐☐ Daniel bad kongen, og han satte (Daniels venner, min bemerkn.) Sadrak, Mesak og Abed-Nego til å styre landskapet Babel. Daniel selv ble ved kongens hoff.»

Daniel ble gjort til en rik overherre (Guvernør) som kunne beordre andre embetsfolk rundt om han ønsket☐☐ det. Men han ydmyket seg innfor Herren, trådte litt tilbake fra denne posisjonen – og☐☐ delegerte den store styringsmakten☐☐ over til sine tre venner, som vi leste. Daniel tok deretter en tjeners stilling som en av hoffmennene til kongen.☐☐ Slik handler en ekte Herrens tjener og profet. Han☐☐ albuer seg ikke fram gjennom triks og smiskeri og dytter rivaler ut i mørket, nei han viser at denne verdens gull og sølv ikke har noen makt over ham. Bare Guds ord og Guds velbehag teller.

Daniel fikk☐☐ siden☐☐ tilnavnet Beltsasar☐☐ (av kong Kyros, av Persia)☐☐ som betyr «'Bel forsvarer kongen». En æresbevisning altså.

Jeg vil ikke komme inn på alt som skjedde da ediktet til kong Kyros i Persia ble utstedt i år 456. Men i allfall begynte omsider utreisen for mange av eksil-jødene i Persia, ledet under Nehemja og Esra (se deres respektive bøker). Det tok, som også Gabriel sa til Daniel i Dan. 9, 25, totalt 69 åraker – først de syv ukene (49 år) til Jerusalem var bygget opp igjen, deretter de resterende 62 ukene (483 år)☐☐ helt fram til vi finner Jesus som korsfestet i utløpet av den 69. uken år 28 e. Kr.

Dan. 9, 26 sier jo at Messias (den Salvede) skulle utryddes og intet ha – og i ettertid av hans død, skulle Israel bli ødelagt (og inntil enden er det krig, ødeleggelse er fast besluttet).

DET ROMERSKE RIKET OG PALESTINA

Historikken nedenfor er hentet fra Store norske Leksikon

Hvordan skjedde det at Israel, siden navngitt av romerne som Palestina, ble overtatt av Rom?

Denne overtakelsen er jo tatt med i Dan. 9, 25 «...Men under tidenes trengsel».

Ikke bare vanskeligheter da de bygget muren under Nehemja og Esra, men vanskeligheter, trengsel, i hele tidsrommet fram til Messias' død og enda forbi de dagene, helt fram til den totale ødeleggelse i år 70. Og enda litt lenger, som vi skal se.

Det begynte med at Selevkidene (syryer) ble beseiret av romerne i år 188 f. Kr. og de måtte betale tributt til Romerriket. Deres problemer med romerne sent i andre og begynnelsen av første århundre f. Kr. skapte mye problemer i Transjordan, og nabateerne trengte lenger nordover.

Under Antiokhos 4 Epifanes (175-164 f. Kr.) ble det, under tvang, gjennomført en sterk hellenisering. Templet i Jerusalem gjorde han om til et Zevs-tempel. Jødene i Palestina gjorde opprør mot Epifanes i år 167 f. Kr. – det såkalte Makkabeeropprøret, og i år 142 f. Kr. ble det opprettet en selvstendig jødisk stat under hasmoneerne etter at Juda Makkabeus hadde erobret Palestinas kyst og deler av Transjordan.

Ja, - Gabriels tale til Daniel var sann: Det ville være under tidenes trengsel med stadige omskiftninger, flytting av grenser, erobring av nasjoner.

Romerriket fikk mer og mer interesse for Midtøsten, og de hasmoneiske og nabateiske småkongene strevde med å holde stand. Den romerske leder Pompeius opprettet provinsen Syria. I år 63 f. Kr. erobret han Jerusalem, De hellenistiske kystbyene og resten av Judea ble underlagt romerne. Perioden fra år 63 f. Kr. til år 395 e. Kr. kalles jo av historikerne for Den romerske perioden.

Så – i tidene vi har i Det nye Testamente, og litt lenger – var Palestina styrt fra Rom, og de mest kjente keiserne var: AUGUSTUS 27 f. Kr. - 14 e. Kr.

TIBERIUS 14 – 37 Jesu liv og tjeneste var i hans herskertid

CALIGULA 37 – 41 I galskap ville han sette sin statue i templet

CLAUDIUS 41 – 54

NERO 54 – 68 Paulus sto for Neros appell-rett i 62. e. Kr.

GALBA 68 – 69

OTHO 69 Året 69 ble kalt «To keisere året»

VITELLUS 69

VESPASIAN 69 – 79 Ødela Israel i år 70 på grunn av opprøret

TITUS 79 – 81 Fullførte Colosseum arenaen omkring år 80

DOMITIAN 81 – 96 Drev i gang stor kristendomsforfølgelse

NERVA 96 – 98 Adopterte Trajan som sin sønn

TRAJAN 98 – 117 Dio Cassius hevdet at Trajan var en homse

HADRIAN 117 – 138 Slo ned Bar-Kokhva opprøret i Judea

ANTONIUS PIUS 138 – 161 Keiseren som var fredelig og ikke krigersk

MARCUS AURELIUS 161 – 180 Pådro seg tilnavnet «Filosofen»

En lang rekke keisere fulgte opp gjennom århundrene. Den siste som nevnes er keiser Romulus Augustus (475 – 476) for det vest-romerske riket. For det østlige var det Konstantin XI (1449 – 1453).

De fleste av disse keiserne var involvert i krigshandlinger, siden jo Romerriket praktiserte det som militæret kaller «Våpnet Fred». Men de hadde også stor tro på rettstaten. Historien viser dessverre at dette riket var svært voldelig ved at de holdt store gladiator-turneringer der det ble kjempet mot ville dyr med livet som innsats. Jesu korsfestelse satte virkelig også søkelyset på deres brutale avstraffings-metoder. De passet godt inn i Gabriels ord til Daniel om *Tidenes trengsel* (Dan. 9, 25). Byste: Tiberius, keiseren som var samtidig med Jesus.

HERODES DYNASTIET – KONGER FOR ROM

Herodes den Store – var en idumeisk-nabateisk fyrste (Idumeer= Edomitt) – han var konge i Palestina årene 37 – 4 f. Kr. Han levnes ingen stor ære i Det nye Testamente, og framstilles nesten som en halvgal despot plaget av paranoia og nevroser. Men han var veldig ambisiøs og lot en rekke byggverk bli reist som i ettertid ble minnesmerker.

Før han døde så spredte han mye gresk-romersk kultur: Amfiteatre, gymnasier, hippodromer, stadioner og templer.

Mest kjent av disse ting, er templet i Jerusalem, som han lot utsmykke og ombygge gjennom flere ti-år. Masada-festningen øst for Dødehavet vet vi om. Men hans største prosjekt var havneanlegget i Cesarea Maritima. Og han gjenoppbygde byen Samaria, som han ga navnet Sebaste til ære for keiser Augustus.

Men Herodes-klanen var ikke nødvendigvis preget av godhet og velferd. De var som despoter flest, drevet av ambisjon og ikke minst av frykten for deres over-herrer, Romerriket. Den eneste av Herodes' sønner som fikk ord på seg for å være mild og godlynt, var Filip. Han regjerte som tetrark

(betyr å ha fjerdedel av riket) i den delen av Palestina der blant annet Nasaret lå; Iturea, Galilea og Lajat. Josef og Maria bosatte seg der etter hjemkomsten fra Egypt. De visste at de da var litt lengre bort fra rekkevidden til Herodes Antipas og Herodes Arkelaos, som var brutale i deres styresett. De to var halvbrødre av Filip.

Så langt min bruk av historikk fra SNL-leksikonet.
Det siste opprør i antikken reist av jødene mot Romerriket, var i årene 132-135 e. Kr. mens Hadrian var keiser. Det ble kalt Bar-Kokhva-opprøret. Rom slo hardt tilbake, og Hadrian gav Judea navnet *Provincia Syria Palaestina*. Judea ble så en romersk koloni, slik at ingen vasall-konge styrte der for Rom, men de styrte direkte med egne krefter. Jerusalem ble gitt tilnavnet *Aelia Capolitana* til ære for Hadrian, og den ble helt forbudt for jøder. Gabriels ord igjen: *Men under tidenes trengsel.*

Det neste som skal skje – sett fra Herrens side med tanke på Israel – er det som skal komme syv år før Jesu gjenkomst: Den store Trengselstiden (Matt. 24, 21).

Sammenlign Dan. 12, 1 med Matt. 24, 21 – og det er sannsynlig at Jesus brukte ordene fra Daniels bok – og gjorde dem til sine egne da han advarte folket i sin tale:

Dan. 12, 1: «På den tid skal Mikael stå fram, den store fyrsten (erkeengel) som verner om ditt folks barn (jødene etterkommere). - **Det skal komme en trengselstid som det ikke har vært fra den dag da noe folkeslag ble til og til den tid.** Men på den tid skal alle de av ditt folk (de messianske jødene) bli frelst som finnes oppskrevet i boken.»

Matt. 24, 21-22: «For da skal det bli en trengsel så stor som det ikke har vært fra verdens begynnelse til nå, og heller ikke mer skal bli! - - Og dersom ikke de dager ble forkortet (avbrutt), da ville intet kjød bli frelst. Men for de utvalgte skyld (de messianske jødene) skal de dager bli forkortet.»

Trengselstiden beskrevet her er i Israel – slik Dan. 12, 1 og sier: ...men på den tid **SKAL DE AV DITT FOLK (JØDENE) BLI FRELST.** De blir frelst, reddet fra undergang, idet Jesus kommer ned fra himmelen slik det er beskrevet i Åp. 19-20. Han skal henrette Antikrist og Den falske profet, og stoppe hele trengselen i Israel, og det blir fred.